

— předpokládajíc správnost jeho obhajoby — skutečně zbytek kupních cen za věci v roce 1911 a 1921 odebrané nezaplatil jen z nedbalosti nebo z nemohoucnosti, neb i z důvodu, že se pokládal za zkrácena špatnou jakostí zboží. I okolnost teprve ve zmateční stížnosti nově tvrzená, že zaplatil v poslední době poškozené firmě ještě 200 Kč, vypůjčiv si tento peníz, mohla by poukazovati k tomu, že obžalovaný nejednal již v době, kdy věci odebral, v úmyslu poškozovacím. Nejvyšší soud jako soud zrušovací používá práva § 362 tr. ř. mu propůjčeného, zrušil proto rozsudek a odkázal věc k opětovnému projednání a rozhodnutí soudu první stolice, a to podle zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. okresnímu soudu v Pardubicích.

Čís. 3551.

Dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil-li škodu z jedné z nich, nastane beztrestnost krádeže, ze které byla škoda nahrazena, za ostatních podmínek § 187 tr. zák. tehdy, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími, nýbrž tvořícími jen jednotu vnější podle § 173 tr. zák.

Jsou-li však jednotlivé krádeže podle pachatelova záměru jen částí zamýšleného činu úhrnného a vykonáním téhož zločinného úmyslu, takže pozdější krádeže jsou jen pokračováním v dřívějších a všechny pospolu tvoří v podstatě jeden čin a jednu krádež, nestane se náhradou škody z jednoho takového zlodějského útoku beztrestným ani tento.

(Rozh. ze dne 1. července 1929, Zm I 182/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 23. ledna 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II b) tr. zák., zrušil rozsudek soudu první stolice v napadeném výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc přikázal okresnímu soudu v Písku, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost jest důvodnou, pokud svými vývody provádí zmatek čís. 9 b) § 281 tr. ř., dovozujíc, že soud nesprávně posoudil otázku případné beztrestnosti obžalované z důvodu účinné lítosti ve smyslu § 187 tr. zák. V souzeném případě jest zjištěno, že se obžalovaná dopustila krádeže tím, že v době od začátku září do konce října 1928 odcizila jednak svému zaměstnavateli peněžitou částku 22 Kč, jednak jeho manželce různé věci v úhrnné ceně 109 Kč. Zmateční stížnost, nepopírajíc, že částka 22 Kč nebyla obžalované ani odebrána ani obžalovanou nebyla nahrazena a, vycházejíc ze správného výkladu § 187 tr. zák., že beztrestným se stává pachatel, který dobrovolně, třebaš na naléhání poškozeného, z dobré vůle vrátí odcizené předměty dříve, než se o krádeži dověděla vrchnost, dovozuje, že tyto předpoklady jsou v souzeném případě splněny, pokud jde o odcizené věci uvedené v od-

stavci I. 1. rozsudkového výroku, ježto prý obžalovaná dovolila, po případě souhlasila, by si poškozená vzala tyto odcizené věci, jež zjistila ve skříni obžalované, a tím prý je z dobré vůle vrátila. Dále stížnost dovozuje, že použití § 187 tr. zák. co do krádeže těchto věcí není na závadu, že obžalovaná odcizila kromě toho i (nenahrazenou) částku 22 Kč svému zaměstnavateli, poněvadž prý jde o dva samostatné činy vnitřně spolu nesouvisející, a otázku beztrestnosti jest posuzovati ohledně každého činu zvláště. Důsledkem toho měla prý býti obžalovaná odsouzena jen pro krádež spáchanou na zaměstnavateli odcizením 22 Kč, a to jen pro přestupek. Zmateční stížnosti lze přisvědčiti potud, že, dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil-li škodu z jedné z nich, nastane beztrestnost krádeže, ze které byla škoda nahrazena, za ostatních podmínek § 187 tr. zák. tehdy, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími, tvořícími jen jednotu vnější podle § 173 tr. zák. Jsou-li však jednotlivé krádeže podle pachatelova záměru jen částí zamýšleného činu úhrnného a vykonáním téhož zločinného úmyslu, takže pozdější krádeže jsou jen pokračováním v dřívějších a všechny pospolu tvoří v podstatě jeden čin a jednu krádež, nestane se náhradou škody z jednoho takového zlodějského útoku beztrestným ani tento, poněvadž právě není zadost učiněno požadavku § 187 tr. zák., by byla nahrazena celá škoda, z činu vzešlá.

Podle toho jest důležité zkoumati a zjistiti, zda v souzeném případě, hledí-li se zároveň k úmyslu obžalované, jest jednotlivé zjištěné krádeže pokládati za čin jednotný, či za samostatné zlodějské útoky bez vzájemné vnitřní souvislosti. V případě posléz uvedeném nabude pak významu druhá otázka dotčená zmateční stížností, zda podle způsobu, jímž došlo k vrácení věcí poškozené, lze právem tvrditi, že obžalovaná vyhověla další náležitosti § 187 tr. zák. tím, že dobrovolně, třebas na naléhání poškozené, vrátila odcizené předměty a že se proto aspoň ohledně krádeže těchto věcí stala beztrestnou z důvodu účinné lítosti. Než v obou uvedených směrech nelze napadený rozsudek vůbec přezkoumati na základě dosavadních skutkových zjištění. Neboť rozsudek odůvodňuje výrok, o nějž tu jde, jen větou, že o účinné lítosti v souzeném případě nelze mluvit, poněvadž schází podmínka § 187 tr. zák. (napravení škody). To však nestačí, když rozsudek po skutkové stránce nezkoumá a nezjišťuje ani úmysl obžalované, rozhodný pro posouzení, zda šlo o jednotný čin či o jednotlivé krádeže spolu vnitřně nesouvisející, ani způsob, jímž poškozená Pavla P-ová znovu nabyla odcizených věcí, a když takto vůbec nezjistil okolnosti, z nichž by bylo lze dojiti k bezpečnému závěru o otázkách, o něž tu jde, t. j. zda použití § 187 tr. zák. nebrání případná jednotnost činu, pokud se týče, zda v případě Pavly P-ové při správném výkladu zákona lze mluvit o dobrovolné náhradě škody v tom smyslu, jak toho vyžaduje ustanovení § 187 tr. zák. k beztrestnosti pro účinnou lítost.

Čís. 3552.

Skutková podstata přestupku podle § 323 tr. zák. vyžaduje jednak pravoplatný nález o vyhoštění, jednak skutečně provedené vyhoštění a pak návrat vyhoštěné osoby do území tohoto státu.